

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Cob/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7223200558
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Štrkolcová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7223200558.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a členov senátu JUDr. Igora Ragana a JUDr. Ondreja Hvišča, PhD., v spore žalobcu : BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO : 44 414 315, zastúpeného Mgr. Tomášom Čentéšom, PhD., advokátom so sídlom Stará Vajnorská 2672/90, 831 04 Bratislava, IČO : 42 124 182, proti žalovanému : Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, so sídlom Rastislavova 785/43, 041 90 Košice, IČO : 00 606 707, zastúpenému ALENA ZADÁKOVÁ – advokát s.r.o., so sídlom Kováčska 245/32, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 209 451, o obnovu konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice, č. k. K2-31Cb/7/2023 – 134 zo dňa 18. septembra 2023, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice, č. k. K2-31Cb/7/2023–134 zo dňa 18. septembra 2023.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu na obnovu konania a žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca navrhol obnovu časti konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 33Cb/63/2020, konkrétne v časti právoplatne nepriznanej náhrady paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 3.480 eur. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že v čase pôvodne vedeného konania neexistovali (neboli vydané) rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) sp. zn. C-585/2020 a sp. zn. C-370/2021, obsahujúce právny názor o práve veriteľa na náhradu nákladov na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka v minimálnej paušálnej sume 40 eur za každú obchodnú transakciu, resp. za každú oneskorenú platbu pri opakujúcom sa dodávaní tovaru alebo služieb. Keďže rozsudky súdneho dvora majú vo vzťahu k prejudiciálnym otázkam len deklaratórny charakter, právny stav v SR bol už v čase pôvodného konania taký, že žalobcovi prináležal celý uplatnený nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (t. j. 3.520 eur namiesto priznaných 40 eur). Keďže žalobca bez svojej viny nemohol počas pôvodného konania označiť tieto rozsudky súdneho dvora ako listinný dôkaz, tvrdil, že ich existencia zakladá dôvod na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 397 písm. e) CSP.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Dôvodil, že žalobou na obnovu konania nemožno naprávať (prípadné) pochybenia právneho posúdenia veci. Mal za to, že vyššie označené rozsudky súdneho dvora v čase pôvodného konania neboli vyhlásené a netýkajú sa

sporových strán v tomto konaní. S poukazom na uvedené argumentoval, že nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania.

4. Súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania posúdil ako podanú oprávnenou osobou, v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná, avšak dospel k záveru, že nie sú naplnené zákonné dôvody pre povolenie obnovy konania. Uviedol, že neexistuje dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. e) CSP, keďže účastníkom predmetných konaní pred súdnym dvorom nebola ani jedna zo sporových strán tohto konania. Mal za to, že označené rozsudky súdneho dvora tak nie sú pre strany v tomto konaní subjektívne záväzné.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že dôvodom na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP môžu byť len skutočnosti a dôkazy, ktoré existovali už v čase pôvodného konania, ale strana ich v pôvodnom konaní bez svojej viny nemohla použiť, alebo rozhodnutia bez ohľadu na to, či existovali v čase pôvodného konania. Vždy však ide len o také skutočnosti, dôkazy a rozhodnutia, ktoré sa týkajú strán (inter partes) a predmetu pôvodného konania. V prípade rozhodnutí teda ide o rozhodnutia iných orgánov verejnej moci podľa § 194 CSP o otázke, ktorú súd posudzoval v súdnom konaní ako predbežnú.

6. Pokiaľ žalobca považoval rozhodnutia súdneho dvora za listinný dôkaz, súd prvej inštancie uviedol, že predmetom dokazovania môžu byť výlučne skutkové poznatky, ktoré podávajú informáciu o skutkových okolnostiach a zakladajú prejednávany nárok. Je ich potrebné odlišiť od právnych poznatkov, ktoré nie sú predmetom dokazovania. Keďže súdny dvor podáva v predmetných rozhodnutiach výklad európskeho práva, nemôžu byť tieto súdne rozhodnutia považované za skutkový poznatok, teda dôkaz. Dôvodom obnovy konania by však predmetné rozhodnutia súdneho dvora ako dôkazy mohli byť len v prípade, ak existovali už v čase pôvodného konania, ale strana ich v tom čase bez svojej viny nemohla použiť, čo nie je vzhľadom na dátum ich vyhlásenia tento prípad.

7. V pôvodnom konaní súd posudzoval nárok žalobcu na paušálnu náhradu nákladov, t. j. otázku ktorej rozhodovanie patrí do právomoci konajúceho súdu. Nešlo teda o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci podľa § 194 CSP. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že predmetné rozsudky súdneho dvora nie sú dôkazom, skutočnosťou, ani rozhodnutím, ktoré sa v súlade s koncepciou inter partes týka sporových strán, čím nie je založený dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP.

8. Záverom súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie R 105/1998, podľa ktorého výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že povolí obnovu konania. Uviedol, že sú splnené podmienky na obnovu konania, nakoľko v zmysle § 397 písm. a) CSP je daná právomoc preskúmať pôvodný rozsudok (a povoliť obnovu konania), pôvodný rozsudok je právoplatný a (v časti) vecne nesprávny. Okrem toho vzhľadom na neskoršie rozhodnutia súdneho dvora bol založený na nesprávnom výklade práva a bol prijatý bez toho, aby bola súdnemu dvoru predložená prejudiciálna otázka. Vyššie uvedenými tvrdeniami žalobca odôvodnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

11. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou o deklaratórnych účinkoch rozsudkov súdneho dvora, o tom, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozsudku, ani s otázkou prednosti nároku ako súčasť práva žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca preto považuje rozsudok súdu prvej inštancie za rýdzo formalistický a nepreskúmateľný, čo podľa žalobcu zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Žalobca dôvodil, že súd by nemal poskytovať právnu ochranu vecnej nesprávnosti pôvodného rozsudku, keďže neprávo v právnom a demokratickom štáte nepožíva právnu ochranu. Ak všeobecné

súdy ponechajú právoplatným pôvodný rozsudok (v časti nepriznania paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky), poskytnú tým žalovanému nenáležitú výhodu.

13. Žalobca v rámci odvolania rozsiahlo citoval z odborného článku A. B. A., C., D., dizertačnej práce A. E. F. D., D. a rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017, I. ÚS 155/2017, II. ÚS 401/2019, Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 1336/18 a Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-234/04, C-453/00.

14. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

16. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca má na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je postačujúce na to, aby odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalobcu o nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

17. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správne právne závery. Podrobné, vecne správne a zákonu zodpovedajúce je odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a odkazuje na neho (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza:

18. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci. Uplatnenie žaloby na obnovu konania z dôvodu daného v § 397 písm. a) CSP vyžaduje existenciu dôkazu, skutočnosti alebo rozhodnutia, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní. Môže ísť aj o rozhodnutie, ktoré bolo vydané až po právoplatnom skončení konania napadnutého žalobou o obnovu konania, ak môže pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súčasne musí ísť o rozhodnutie vypovedajúce o skutočnostiach a dôkazoch, ktoré boli predmetom pôvodného konania, a ktoré sa týka strán pôvodného konania.

19. V danom prípade žalobca obnovu konania odôvodňoval existenciou dvoch rozhodnutí súdneho dvora, a to rozhodnutia súdneho dvora zo dňa 20.10.2022, sp. zn. C-585/20 a rozhodnutia zo dňa 1.12.2022, sp. zn. C-370/21. Ak ich aj žalobca považoval za dôkazy a nie za rozhodnutia (v zmysle právnych pojmov uvedených v § 397 písm. a) CSP), s uvedeným podľa odvolacieho súdu nie je možné súhlasiť, s čím sa náležite a správne vysporiadal už súd prvej inštancie, s ktorého argumentáciou sa odvolací súd stotožňuje. Rozhodnutia súdneho dvora podávali výklad čl. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES, a to v rámci vnútroštátnych súdnych konaní, kde boli stranami sporu BFF Finance Iberia SAU, Gerencia regional de Salud de la Junta de Castilla y León, DOMUS-SOFTWARE-AG a Marc Braschoß Immobilien GmbH. Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že sa nejedná o rozhodnutia podľa § 397 písm. e) CSP (rozhodnutia právne záväzné pre sporové strany pôvodného konania) a ani rozhodnutia, ktoré by sa týkali strán tohto súdneho konania podľa § 397 ods. 1 písm. a) CSP. Predmetné rozhodnutia súdneho dvora nevypovedajú o skutočnostiach a dôkazoch pôvodného súdneho konania, ale podávajú judikatórny výklad právnej normy európskej smernice, ktorá bola transponovaná do vnútroštátnych právnych úprav členských štátov. Predmetný výklad súdneho dvora je pre súdy SR významný z hľadiska následnej eurokonformnej interpretácie vnútroštátnej právnej normy (§ 369c Obchodného zákonníka), avšak nezakladá dôvod pre obnovu už právoplatne skončeného konania, kde tento výklad nebol aplikovaný. Žalobou na obnovu konania sa totiž nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci, ktorého zložkami sú aj (eurokonformná) interpretácia a aplikácia právnej normy.

20. Odvolací súd ďalej poukazuje na právny záver Ústavného súdu SR, podľa ktorého judikatúru súdov (aj keby malo ísť o ustálenú a konštantnú judikatúru) nemožno považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania... Preto pokiaľ bola sťažovateľka presvedčená o nesprávnosti právneho posúdenia jej veci (čoho dôkazom v jej očiach bolo aj dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu v inej obdobnej veci), mohla a mala sa pokúsiť svoj odlišný právny názor presadiť v rámci dovolania, prípadne podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Napokon mohla podať aj sťažnosť ústavnému súdu. Nie je však možné namiesto uvedených prostriedkov nápravy právoplatných rozhodnutí použiť inštitút obnovy konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie teda na naprávanie chybných právnych názorov (Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 108/2012).

21. Vecná nesprávnosť rozsudku nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania (Najvyšší súd SR sp. zn. 3Cdo/98/2011, sp. zn. 5Cdo/116/2022). V tomto sa prejavuje podstata žaloby na obnovu konania, keď narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), pripustením mimoriadneho opravného prostriedku musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. V danom prípade, keď súd zamietol žalobu na obnovu konania, tak nejde o poskytnutie ochrany potenciálne nesprávnemu súdnemu rozhodnutiu, ale o legitímne dodržanie princípu právnej istoty oboch sporových strán.

22. Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že neboli splnené zákonné podmienky pre obnovu konania. Vecne správnym je tak výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, preto ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Vecne správny je aj výrok II. o trovách konania, keď v konaní úspešnému žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Preto aj tento výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).